

ваха почти цѣлата ливада, бѣха сега сжщо голи и като че приличаха на голѣми бръснати глави на прави, заровени въ земята, легендарни боляри.

„Щъркътъ зѣ да се вгледва въ една отъ купчинкитѣ и, като видѣ тамъ навила се на кълбо дълга, дебела змия, хвърли се върху ѝ като камъкъ и я докопа съ клюна близо до главата. Той бързо се повдигна съ нея и се върна назадъ къмъ кжщи. Подлитна, кацна на покрива, на самия край, надъ това мѣсто, гдѣто на завалинката лежеше Корнѣй, и разтвори клюна си.

Змията тихо падна върхъ сѣното на завалинката и, като зе да се извива, запълзя къмъ Корнѣя. Корнѣй спѣше дълбоко и виждаше на снѣ, че прѣплава голѣма рѣка, и я прѣплава правъ, а надъ главата си държи дреха. Сънува той и въ сжщото врѣме въ снѣя си тълкува. „Водата, казва, е здраве, а плаването — щастие; но туй дѣто на главата си държа връзка, — това не е на добро. Това сж моитѣ грѣхове, които ме притискатъ...“ И иска той да развърже връзката, внезапно осѣща че пада съ главата на долу и се докопва съ ржцѣ за водораслитѣ; иска да изплава, иска да викне, иска да поеме въздухъ — и не може да вдѣхне... Корнѣй трепна, събуди се и ококори широко очи.

Змията, извивайки се и съскайки, бѣше пропѣзляла вече до самото му лице, и Корнѣй видѣ бързо-бързо трептящото ѝ язиче и бѣлитѣ ѝ страшни жби. Той улови съ ржка кафтана, изтегли го изподъ себе си, и го хвърли върху змията. Слѣдъ това се повали съ всичката си тежестъ върху ѝ, и заедно съ нея се търколи на земята. Тамъ той стана на крака и въ страхъ и отчаяние започна да тѣпче кафтана, подъ който се извиваше змията.

Тѣпка, тѣпка и внезапно се спусна съ всички сили въ кжщи. Прибѣгна въ лѣвата половина, легна на кревата, ала тѣй бѣ изморенъ, че не можеше и душа да поеме.

— „Слава Богу! — шепне си той: — убихъ я проклетата!“ — и зарови главата си въ възглавницата. Мисли въ себе си: „Откъдѣ да е дошла тая змия? Въ градината и въ двора азъ всичко изпопрѣтърсихъ, и ако нѣщо се е завѣдило, азъ отдавна бихъ го видѣлъ. Да

пропѣззи отъ село, сжщо не би могла — навсѣкждѣ люде има. Може би съмъ я зграбилъ съ сѣно на ливадата и слѣдъ това съ нарѣчъ съмъ я примѣкналъ на завалинката“.

Току що помисли той това, ненадѣйно, чува, че стѣклото на прозореца дрѣнка. — „Какво може да бжде това?“ — ослушва се той и боязливо измѣква глава изъ подъ възглавницата.

Гледа — и изстива, като мъртавъ. Вижда той какъ прѣзъ счупеното стѣкло се промѣкналъ дългия вратъ на щѣрка, а въ клюна му се вие на колелца сива, съ черни петна, дебела змия. Тя бие щѣрка по главата съ опашката си и иска да се отърве, но щѣркътъ я държи яко въ клюна си и търси нѣщо съ очи. Гледа като човѣкъ. Искри пуцатъ очитѣ му и зловѣщо изграятъ въ свѣтлината на малкия прозорецъ.

Търси, търси и, като видѣ Корнѣя, широко отвори клюнъ и хвърли върху му змията. Хвърли я, като че я изплю, и грѣмко заклукоти, като да казваше: „Ето за тебе, окаянико. Любувай се: самъ ти си отрова, вземи двойна отрова. Проклетнико!“

Вратѣтъ на щѣрка се подаваше въ горнето стѣкло, и змията падна отъ високо. Още при падането тя се изправи, засжска и съ отворени уста падна на лицето на Корнѣя. Падна и веднага впи жбитѣ си въ жѣлтата му грапава буза, подъ самото око отъ дѣсната страна.

Корнѣй трепна, скочи и като извика прѣгракнало, улови змията съ ржка и я отдрѣпна отъ лицето си.

Змията го ухапа и по ржката и падна на пода.

Тогава Корнѣй бързо скочи отъ постелята и, стѣпвайки широко на прѣсти, за да не настѣпи змията, избѣга съ разтреперано сърце и изпѣкнали очи въ пруста. Той чувствуваше, че змията пѣззи слѣдъ него и ха-ха-ха се впие и въ крака му. Той се обърна, захлопна вратата и безчувственъ падна на калния глиненъ подъ.

Вече мрѣкваше, когато Демянъ, като свѣрши работа, трѣгна за въ кжщи. Ала едва прѣкрачи въ пруста, и той изтрѣпна отъ ужасъ. До самитѣ врата, съ крака къмъ лѣвата половина на стаята, а съ глава къмъ